

2. Туркот Т. І. Педагогіка вищої школи. URL: http://pidruchniki.com/13680808/pedagogika/pedagogika_vischoyi_shkoli (дата звернення: 04.10.2020).
3. Бешенцева О. А., Маракіна Л. Д. Організація самостійної роботи студентів під час вивчення хімії. URL: file:///C:/Users/Master/AppData/Local/Temp/beshentseva_statja2_Metodica__2013-4.pdf (дата звернення: 20.10.2020).
4. Ортинський В. Л. Педагогіка вищої школи. URL: http://pidruchniki.ws/12281128/pedagogika/osvitniy_svitoviy_pro_stir/ (дата звернення: 04.10.2020).
5. Гурська О. В. Основні аспекти та проблеми організації самостійної роботи студентів ВНЗ. Полтава, 2013. URL: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/2903/1/Gurska.pdf> (дата звернення: 20.10.2020).
6. Мачинська Н. І., Стельмах С. С. Сучасні форми організації навчального процесу у вищій школі: навчально-методичний посібник. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. С. 146–163.

Тарасенко Т. С., здобувачка 1-го курсу СО «Магістр»,
факультету хімії, біології і біотехнологій,
спеціальності 102 «Хімія»
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна.

Науковий керівник – Зарішняк І. М., канд. пед. наук, доц.,
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна

ЩОДО ОСНОВНИХ ЗАВДАНЬ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Розвиток сучасного українського суспільства та освіти зумовлюють такі завдання реформування системи вищої освіти: створення умов для системного підвищення якості та розширення можливостей безперервної освіти для всіх категорій громадян шляхом розвитку цифрового освітнього простору через вирішення задачі формування національної платформи електронної освіти, що дасть змогу забезпечити доступ до широкого набору онлайн курсів для різних верств населення [1].

Також варто привести зміст освіти, правову й економічну основу управління і структуру освітньої системи у відповідність з новими умовами життя країни, спрямованістю соціально-економічних і політичних реформ і підвищити якість освіти та її цілеспрямованість на задоволення особистісних запитів, потреб формування громадянського суспільства і ринкової економіки, інтересів країни [1].

Наступним кроком має бути створення механізму постійного оновлення та розвитку освіти, орієнтація системи освіти на реалізацію інтересів кожної спеціальності, її конкурентоспроможності на світових ринках праці [1; 2].

Щодо формування громадянської самосвідомості, соціально прийнятної поведінки і привабливості особистої участі в культурному і духовному житті країни, то ця вимога належить до всіх елементів освітнього процесу: до навчальної діяльності, повсякденного укладу і морально-ціннісного строю освітніх установ. Розробка і прийняття пакета освітніх програм, що відповідають, з одного боку, реальному різноманіттю світоглядних, гуманітарно-культурних, соціально-цивільних, етнокультурних і релігійних освітніх запитів населення, а з іншого – потребам країни в реалізації її загальнонаціональних інтересів [3].

Варто також зазначити, що достатню державну підтримку має отримувати фінансова стабільність функціонування системи освіти (на основі введення соціальних і освітніх стандартів, фінансових нормативів); поетапний перехід до інноваційно-інвестиційної моделі управління системою освіти, орієнтованої на безперервний процес оновлення змісту освіти; максимально можлива різноманітність освітніх програм, що відповідають освітнім запитам різних груп населення і забезпечують можливість реалізації індивідуальних потреб та інтересів особистості [2; 3].

Підтримки також потребує запровадження інноваційних освітніх програм (через конкурси, цільові програми, публікації), спрямованих на вирішення перспективних завдань оновлення змісту освіти. Перелік таких завдань повинен бути об'єктом постійних відкритих обговорень, що стимулює розвиток творчої діяльності в розвитку змісту загальної освіти [4].

Щодо вимог до організації підготовки фахівців вищої освіти, вважаємо за доцільне виділити посилення законодавчо-нормативної орієнтації вузів на вирішення проблем забезпечення якості підготовки фахівців (зокрема і через нові редакції вузівських статутів тощо) і надалі здійснити перехід до формування постійно діючого механізму розвитку державних освітніх стандартів вищої професійної освіти (на всіх рівнях організації управління вищою освітою), включно з обліком вимог сфери і ринків праці. Також варто організувати поетапне розгортання постійно діючого системного моніторингу якості вищої освіти, важливою є і реалізація державної програми підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації та оновлення професорсько-викладацького складу закладів вищої освіти. Наступним кроком є передбачення заходів, що стимулюють заклади вищої освіти до зниження аудиторного лекційного навантаження викладачів і студентів і збільшення часу на самостійну роботу студентів під керівництвом викладачів [5].

Отже, основними завданнями реформування системи вищої освіти, на нашу думку, мають бути ті, що наблизять вищу освіту до європейських стандартів,

а саме: розвиток цифрового освітнього простору для забезпечення неперервної освіти; удосконалення правових і фінансових механізмів функціонування системи вищої освіти в невизначених умовах; удосконалення механізму конкурентоспроможності вітчизняної вищої освіти на світових ринках праці; удосконалення галузевих та професійних стандартів вищої професійної освіти відповідно до вимог вітчизняного ринку праці.

Список використаних джерел

1. Шимон А. В. Перспективи реформування вищої освіти в Україні: основні напрями. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/9930/1/57.pdf> (дата звернення: 24.11.2020).
2. Глобальні тенденції і проблеми розвитку освіти: наслідки для України. *Аналітична записка*. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/globalni-tendencii-i-problemi-rozvitku-osviti-naslidki-dlya> (дата звернення: 14.11.2020).
3. Стратегія реформування вищої освіти в Україні до 2020 року (проект). URL: https://osvita.ua/doc/files/news/438/43883/HE_Reforms_Strategy_11_11_2014.pdf (дата звернення: 10.11.2020).
4. Косенко О. Європейський Союз та Україна: спільне і відмінне у вищій школі. *Вища освіта*. 2012. № 1. С. 81–86.
5. Сисоєва С. О., Кристоичук Т. Є. Освітні системи країн Європейського Союзу: загальна характеристика: навч. посіб. Рівне: Овід, 2012. С. 253–269.

Троян А. В., здобувачка 1-го курсу СО «Магістр»,
філологічного факультету,
спеціальності 035 «Філологія»
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна.

Науковий керівник – Зарішняк І. М., канд. пед. наук, доц.,
ДонНУ імені Василя Стуса,
Україна

ШЛЯХИ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ПОМИЛОК ЛЕКЦІЙНОГО ЗАНЯТТЯ

З метою усвідомлення сучасним викладачем кінцевого результату освіти та підбору ефективних технологій щодо досягнення найвищого результату навчальної діяльності студентів варто розглянути методичні прийоми уникнення типових помилок під час проведення лекційного заняття: